

Priscilla načesala Sharoniny vlasy a dala jí do nich stuhu. Pak jí Pamella půjčila jedny ze svých obnošených náušnic a ozdobné korále na krk. K tomu měla lesklé střevíčky. Musela sama uznat, že jí to sluší, že takhle pěkně ještě snad nikdy nevypadala a těšila se, co tomu řekne Brian, až jí spatří.

Připadala si jako úplně jiná žena; jako princezna z pohádky, kterou jí vyprávěla její maminka. Kdyby jí teď viděla... Jistě by byla na ní pyšná a pomohla jí. Hlavně by jí poradila, co má jak udělat a říci. Nedokázala odhadnout, co by na její šaty řekl otec. Opět zvažovala, nemá-li to ještě vzdát. Snažila si představit si maminku, co by jí asi poradila nebo co by udělala, kdyby byla na místě Sharon.

Nakonec se uklidnila a s vnitřním vzrušením očekávala sedmou hodinu. Pozorovala Pamellu a Priscillu, jak se strojily a parádily do nových šatů a módních ozdob. Sharon si nedokázala ani představit, co všechno musel pan Mc Clear zaplatit za parády svých dcer. Tušila jen, že to muselo stát mnoho.

Byla trochu nervózní, aby se nevrátil Alan a nezpůsobil jí nějaké potíže, ale nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Sharon se chvěla příjemným vzrušením a očekáváním něčeho nového v jejím prostém životě a nemohla se na sebe vynadivat v zrcadle. To ostatně její družky také, ač měly krásné šaty jistě vícekrát než Sharon. Nakonec byly všechny ustrojeny a připraveny. I paní Mc Clearová vypadala krásně.

Když se přiblížila sedmá hodina, připravil rančer pro dámy bryčku se dvěma vraníky. Pak přijel pohledný mladík, kterého Priscilla představila jako Paula Bragga; svého průvodce a ochránce pro dnešní večer.

Odbila sedmá, ale Brian se neobjevoval. Sharon začínala být stále více neklidná a nervózní. Duši jí nahlodávaly pochybnosti, zda myslel své pozvání vážně. Mohl se také jen zdržet při oblékání nebo se mu mohlo něco utrhnout. Doufala, že se mu nepříhodilo nic vážného. Byl by to pro ni hrozný trapas, kdyby nepřišel. Odhodlala se riskovat a jít na taneční zábavu navzdory přísnému otci i své plachosti a nesmělosti a velice by jí mrzelo, kdyby z toho mělo sejít.

„Půjdeme si sednout do bryčky.“ navrhla po chvíli Priscilla a zvedla se.

„Já tu počkám na Briana.“ namítla Sharon.

„Jen pojď, on přijede. Asi se zpozdil a dohoní nás cestou do města.“ nabádala jí Pamella.

„Ne.... Co když nepřijede?“ napadlo opět Sharon.

„Tak ti najdeme jiný doprovod. Před saloonem.“ navrhla jí Pamella.

„Ne,.....jestli nepřijede, nejdu nikam.“ zasekla se Sharon.

Vtom se ale objevil mezi stromy jezdec.

„Už je tady!“ hlásila Priscilla.

„Ano.“ poznala ho také Sharon a zhluboka si vdechla.

Brian Harper zarazil udýchaného Rexe u bryčky a sklouzl ze sedla. Byl oblečen v novém obleku. Měl na sobě modré kalhoty, červenou košili se stužkou na krku a koženou vestu. Na hlavě měl nový klobouk a jeho vysoké jezdecké boty se jen leskly. Pozdravil se s Mc Clearovými a Braggem. Když spatřil Pamellu a Priscillu, usmál se na ně a pochválil jejich vzhled. Pak jeho oči spočinuly na Sharon a zůstal stát v němém úžasu.

„Briane?“ oslovila ho plaše.

„Sharon....“

„Jak vypadám?..... Není to hrozné?“

„Je to hroz - ně krásně... Vypadáš nádherně.“ zašeptal a hleděl na ni s úsměvem.

„Nejsou ty šaty příliš...?“ zakryla si rukou kůži nad nadry.

„Řekl bych, že v nich vypadáš úžasně. Věděl jsem, že ti to bude slušet, ale že budeš tak okouzlující, to jsem netušil...“

„Díky, Briane,... já... jsem tak šťastná...“ zašeptala, když jí doprovázel k bryčce. Všechny ženy nasedly dovnitř a rančer Mc Clear si sedl k opratím. Paul Bragg a Brian Harper doprovázeli bryčku na koních. Průvod zamířil ze svahu dolů k Rowney Dump.

Celou společnost pozoroval i osamělý jezdec, který stál skryt se svým koněm za skupinou cedrů. Byl jím Alan Potter a jeho žárlivý pohled svědčil o jeho náladě.

Sharon Palmerovou překvapilo velké množství lidí, shromážděných okolo saloonu a sedících za stoly uvnitř, které zahlédla oknem. Všichni byli pěkně oblečení, ale mnohá děvčata neměla tak krásné a zdobené šaty jako ona a sestry Mc Clearovy.

Bryčka zastavila a všichni vystoupili. Sharon se chvěla vzrušením a trémou. Brian stál za několik okamžiků už ale vedle ní a nabídl jí rámě. Vzpomněla si, jak to spolu trénovali v zimě ve skalách. Pohlédla na něj a musela se zasmát. To ji uklidnilo. I on si vzpomněl.

Vedl ji po schůdkách nahoru přes velikou otevřenou verandu, podepřenou dřevěnými sloupy, do saloonu. Uvnitř byly u stěn seřazeny stoly, čímž vznikl uprostřed velký prostor. To byl taneční sál.

Brian se Sharon vstoupili dovnitř. On musel u stolku za dveřmi odevzdat zbraně, jako všichni muži. Pak šli dále. Palmerova dcera cítila na sobě pohledy lidí a tlukot jejího srdce se zrychlil. Usmívala se, neboť lidé uvnitř se většinou také usmívali. Sharon přelétla očima sedící muže, nebude-li mezi nimi náhodou její otec nebo bratři, ale nikoho takového nezahlédla.

„Kdopak je to?“ slyšela okolo sebe zvědavé hlasy.

„Koho si to ten Harper přivedl?“ ptala se nějaká starší žena jiné.

„Jak to těm mladým sluší,...“ usmíval se starý usedlík s manželkou.

„Copak je to za krásné děvče, Wiliame?“

„Nevím, Betty.“

Brian se Sharon zamířili ke stolům, kde seděli mladší lidé. Na druhé straně seděli zase pospolu ti starší.

„Propáníčka!“ zaslechla pojednou Sharon starší hubenou ženu. „Není to náhodou to Palmerovo děvčátko?“

Její souseďka se zadívala na Sharon pozorněji: „Máte pravdu, bude to ona. Nevěděla jsem, že už takhle vyrostla.... Ale je z ní pěkná slečna. To z ní má jistě starý Charles radost. Vypadá jako její nebožka matka.“

„Divím se, že jí sem ten morous Palmer pustil.“ zaslechla ještě hlas ženy a pak už se od nich vzdálili. Sharon polilo po těch slovech horko. Cítila ho po celém těle i ve tvářích.

Brian jí pomalu vedl ke stolu. Usedli společně s děvčaty Mc Clearovými a jejich partnery do rohu

saloonu za dubové stoly. Ještě tam sedělo několik kovbojů s okolních rančů s dívkami. Sharon s Brianem seděli úplně na kraji.

Po chvíli, když se rozkoukali, Brian se na pár minut vzdálil a přinesl pivo a limonády. Sharon tu svojí usrkávala a pozorovala společnost okolo sebe.

„Líbí se ti tu?“ zeptal se jí Brian.

„Ano. Je to tu krásné,“ šťastně se usmívala a oči jí zářily.

Po chvíli přišli muzikanti a začali hrát. Mladí lidé po druhé písničce vyšli do tanečního prostoru a tančili. Sharon z nich nemohla spustit oči.

„Nepůjdeme taky do kola?“ zeptal se jí Brian.

„Ještě ne. Bojím se, že to nesvedu.“

„Ale svedeš, ... nic to není.“

„Spletu kroky.“

„Povedu tě.“

„Tak dobře.... Příští tanec bude váš, pane učiteli...“ usmála se na něj.

„Už se těším, slečno.“ mrkl na ní.

„Nemyslela jsem si, že to bude tak krásné pozorovat ty lidi, jak se baví, tančí spolu, objímají se a smějí se...“ svěřila se mu, když muzikanti přestali na chvíli hrát.

Pak začal další tanec a Brian vyplul se Sharon do kola. Zpočátku se jí trochu pletly nohy a tančila příliš křečovitě, ale po chvíli se na jeho radu uvolnila, představila si, že s ním tančí o samotě ve skalách a náhle jí to šlo lépe. Brian jí unášel sálem dokola a vedl jí v rytmu waltzu neochvějně a bezpečně vpřed svojí pevnou rukou. Chvílemi se jí točila hlava a musela se o něj při tanci opřít. Vzrušovaly jí jeho dotyky a taneční držení vůbec. To se jí líbilo už tenkrát, když jí učil tančit nahoře v lesích. Plula s ním sálem a přála si, aby ten krásný pocit mohla mít častěji.

Když její první opravdový tanec skončil, odvedl ji Brian zpět ke stolu.

„Myslím, že z tebe bude dobrá tanečnice.“ pochválil jí. Pohlédla na něj, šťastně se usmívajíc: „To je především tvoji zásluhou. Zpočátku jsem tě ale celého pošlapala.“

„Nebylo to tak hrozné. Mám dojem, že mohu být na svojí studentku hrdý.“

„Přeháníš.“

„Jen počkej. Ještě pár tanců a strčíš do kapsy všechny dívky.“ usmál se Brian. Spočinula na něm svými hnědými očima. I on se na ní dlouze zahleděl. Byla opravdu krásná a okouzující svojí upřímnou nevinností. Hleděla mu šťastně do jeho šedomodrých očí a na jeho hladce vyholenou tvář. Taky mu to slušelo. Pak si ale uvědomila, že na něj hledí už nějak dlouho a sklopila oči. Nesměla se přestat kontrolovat...

* * *

Ukázka z knihy: SANDERSŮV ODKAZ